Giuditta Fabbro
A nyomozónő 3-4.
A testőrnő - Élet egy halál után

A testőrnő

1. rész

Giuditta Fabbro

Borítóterv: Kovács Judit

Fotó: Racskó Tibor

Modell: Dankó Zsuzsanna

Korrektúra: Fekete Annamária

2018

Publio Kiadó

www.publio.hu

1. fejezet

Késő este volt, amikor Jane Forrest fáradtan belépett a szobája ajtaján. Már tíz hónapja dolgozott Bálint Lajos személyi testőreként. Jane először azt hitte, ez is olyan unalmas munka lesz, mint amikor Fábián Tamásnak dolgozott, de tévedett. Lajos – az öregúrral ellentétben – szinte mindig úton volt, sokszor még a hétvégéket is végigdolgozta. Jane a férfival volt minden percben, amit a háztól távol töltött. A napi 12 órán át tartó megfeszített figyelés nagyon lefárasztotta. Mikor elvállalta, nem gondolta, hogy ennyire ki fog készülni pár hónap alatt. A nőt Horogh úr kérte fel a barátja védelmére azután, hogy Jane kiszabadította az egyetlen gyermekét egy lánykereskedő banda karmaiból. Amikor Lajost megfenyegették, egy percig sem habozott, kit ajánljon a férfinak. Jane először nem vállalta el a megbízást, ám az anyagilag megszorult nő egy nappal később igent mondott a havi nettó 6000 dolláros felkérésre.

Jane lassan az ágyhoz ment, és végigfeküdt rajta. Egy mélyet sóhajtott, és lehunyta a szemét. Sosem gondolta, hogy ilyen keményen meg kell majd dolgoznia azért, hogy az uzsorástól visszavásárolhassa a házát. Az ilyen nehéz napjain mindig azon gondolkozott, mennyivel másabb lett volna az élete, ha nem olyan nagyravágyó.

Újra az a nap jutott az eszébe, amikor a szülei halála után hazatért Amerikából. Az árva fiatal lányt a nagynénje vette magához. Jane a rendőrtiszti főiskola elvégzése után a Pest megyei rendőrkapitányságra került, de egy idő után, otthagyva a rendőrséget, magánnyomozó lett.

Egy kábítószercsempész banda után nyomozott, amikor megismerkedett Csabával, élete szerelmével. Ez volt azaz ügy, ami aztán megváltoztatta az egész életét. E miatt kellett meghalnia Csabának, és ez volt az, ami miatt mindenét elveszítette. Ezerszer végiggondolta már, mit csinálna másként, de mindig ugyanarra a következtetésre jutott: semmit. A mai napig biztos volt benne, hogy amikor le akarta tartóztatni Dobó Sándort, az alvilági élet vezérét, és ő benyúlt a zakója alá, akkor az a kattanás, amit hallott, egy fegyver kibiztosításának hangja volt. Jane önvédelemből azonnal lőtt. Bár csak megsebesíteni akarta, de könnyben úszó szemeivel nem látta pontosan a férfit. Remegő kezével elvétette az irányt, és véletlenül megölte Sándort.

Csak később derült ki, hogy nem volt fegyver a férfinél, csak egy eljegyzési gyűrű, amit a nőnek akart átadni. A kis doboz felnyitásának a hangját hallotta, amit abban a felfokozott idegállapotban egy fegyver kibiztosításának vélt. Ez után az ügy után Jane felhagyott ezzel a veszélyes szakmával. Gondtalanul élhettek volna Csabával, ha egy nap fel nem tűnik Sándor őrült testvére, Éva. Elraboltatta a férfit, és négymillió dollár váltságdíjat kért az életéért cserébe. Jane mindenét pénzzé tette, a házára uzsorakölcsönt vett fel, csakhogy visszakaphassa a szerelmét. Miután kifizette a pénzt, Éva a nő szeme láttára agyonlőtte Csabát.

Jane-nek fél évébe telt, mire összeszedte annyira magát, hogy újra munkát tudjon vállalni. Ebben a segítségére volt a szomszédja, Rita is. Ő volt az, aki „meggyőzte”, hogy jelentkezzen egy hirdetésre, amit Fábián Tamás adott fel. A nő csak pár hónapig volt a férfi alkalmazásában. Jane-t ezek után kereste meg Horogh úr azzal, hogy eltűnt a lánya.

A szálak Németországba, egy lánykereskedő bandához vezettek, amit Éva irányított. Miután Jane épségben hazahozta Horogh úr lányát, a férfi egy újabb szívességet kért a nőtől. Így került Bálint Lajos alkalmazásába.

A férfi több életveszélyes fenyegetést is kapott, de eddig konkrét támadás nem érte. Ez persze köszönhető volt Jane lankadatlan figyelmének. A nő mindenhová elkísérte Lajost, egy percre sem hagyta magára, ha kilépett a ház ajtaján. A férfi az első perctől elfogadta Jane-t, és betartotta

minden utasítását. Egyáltalán nem zavarta, hogy egy női testőr kezében van az élete, hisz' tudta, az ország legjobbja vigyázz rá. Lajos tökéletes biztonságban érezte magát a nap minden másodpercében. Jane-t egyedül Lajos felesége, Dia nem fogadta el – ő halálosan féltékeny volt rá, bár idővel megbékélt a testőrnő ottlétével, de a fél szemét mindig rajta tartotta. A másikkal Jane barátnőjét, Ritát figyelte, aki akkor került oda, amikor a testőrnő új biztonsági rendszert szereltetett be a házba. Jane nagyon sokat köszönhetett a szomszédasszonyának, Ritának, aki annak idején többször pénzzel is kisegítette, és kirángatta a mély depressziójából. A testőrnő ezt úgy próbálta meghálálni, hogy a megbízójánál munkát biztosított neki is.

Jane-t a gondolatvilágból halk kopogás rázta fel. A nő kinyitotta a szemét és egy kissé megemelte a fejét, miközben kiszólt. Nyílt az ajtó, és Lajos lépett be rajta. A negyvenes évei közepén járó férfi tíz évet simán letagadhatott volna a korából. A sötétbarna hajában lévő pár ősz hajszál talán még sármosabbá tette az amúgy is jóképű vállalkozót. Az 1,80 magas, sportos testalkatú férfiért rajongtak a nők, de őt ez hidegen hagyta. A feleségén kívül más nem érdekelte. Boldog házasságban éltek, két gyermekük volt, egy tízéves kisfiú és egy ötéves kislány.

– Segíthetek valamiben, uram? – ült fel az ágyon Jane, és végignézett Lajoson. A mindig öltönyben járó férfi most farmernadrágot és egy csíkos inget viselt.

– Igen, Miss Forrest – felelte csendesen Lajos, aki sohasem szólította a keresztnevén a nőt, ezzel is megadva neki a tiszteletet.

Jane kérdőn nézett rá. Felhúzta a bal szemöldökét, és várta a megkezdett mondat folytatását. A férfi egy ideig zavartan hallgatott, nem tudta, hogy is mondja el, mit szeretne kérni.

– Tudom, hogy nagyon fáradt már így, hétvége felé… – kezdett bele halkan.

– Öt perc múlva a garázsban leszek, ha magának is megfelel – adott választ a még fel sem tett kérdésre.

– Tökéletes! Köszönöm, Miss Forrest! – mondta Lajos. Megfordult, és kiment a szobából.

– A fenébe! – suttogta a nő, és a fejét a térdére hajtotta. Így maradt pár percig, majd erőt vett magán és felállt. Lesétált a földszintre. Egyenesen a konyhában lévő hűtőszekrényhez ment, kivett egy energiaitalt, majd kisétált a garázsba. Lajos és a sofőr a teljesen lesötétített ablakú BMW mellett álltak.

– Indulhatunk! – szólt oda Rolandnak, a fiatal sofőrnek, és beült a kocsiba. A sofőr kinyitotta a hátsó ajtót, majd miután a ház ura beszállt, becsapta. Körbeszaladt az autón, és ő is beült. Indított, és lassan kigurultak az épületből. Jane kibontotta az energiaitalt, és kortyolgatni kezdte.

– Sajnálom, Miss Forrest! – szólalt meg csendesen Lajos. A hangjából érződött, hogy tényleg komolyan gondolja.

– Semmi baj, uram! – rázta meg a fejét, és kortyolt egyet a szénsavas italból.

– Holnap reggel átutalom a túlóradíját.

– Ne fáradjon, belefér a fizetésembe! – válaszolta, és megitta az energiaitalt. – Egyébként hová megyünk? – érdeklődött kis idő múlva a testőrnő.

– Az öcsém most jött haza Amerikából, és a barátai szerveztek neki egy meglepetésbulit.

– Értem – bólintott Jane, és a maga részéről lezártnak tekintette a beszélgetést.

– Ön is Amerikában élt, ha nem tévedek.

– Igen – felelte szűkszavúan.

– Melyik államban? – faggatta tovább Lajos.

– Komolyan érdekli? – fordította hátra a fejét a nő.

– Igen – bólintott. – De ha nem akar róla beszélni…

– Nem akarok! – vágta rá.

– Elnézést, Miss Forrest, nem akartam tapintatlan lenni.

Jane szó nélkül visszafordult, és a szemeit az aszfaltra szegezte. Az út további részét néma csendben tették meg. Lajos látta, hogy a nőnek nincs kedve beszélgetni, ezért nem is erőltette a társalgást.

Nem telt bele sok idő és megérkeztek. A sofőr behajtott az épület udvarára, és megállt a hátsó ajtó előtt. Jane kiszállt. Alaposan körülnézett, miközben körbement a kocsin. Megállt a hátsó ajtónál és várt. Szeme többször végigfutott a környező épületek tetején. Lassan kinyitotta a BMW ajtaját. Egy nagy sebességgel közeledő autó hangjára lett figyelmes. Hirtelen egy kocsi fényszórója villant fel a sötét utcában. Az Audi bekanyarodott az udvarra, és nagy fékezéssel megállt a BMW mögött. Jane benyúlt a zakója alá, közben becsapta a kocsi hátsóajtaját. Nyílt az Audi ajtaja, és egy férfi szállt ki belőle.

– Balázs! – ugrott ki a kocsiból Lajos, és a testvéréhez rohant. A két férfi megölelte egymást. Jane egy mélyet sóhajtott. Kihúzta a kezét a zakója alól, és zsebre dugta. A két testvért figyelte, akik teljesen az ellentétei voltak egymásnak. Míg Lajos családcentrikus, komoly üzletember volt, addig Balázs a nőcsábászok táborát erősítette. Arcra se nagyon hasonlítottak egymásra. Igaz, Balázs is jóképű volt, de Lajos sármja hiányzott az arcvonásaiból.

– Korán jöttem? – érdeklődött Balázs, amikor megpillantotta Jane-t. A szeme furcsán csillogott, miközben jó alaposan végigmérte. – Nem tudtam, hogy te hozod a táncos csajt – mondta, és mosolyogva elindult a testőrnőhöz. – Jó a szerkód. Bilincs is van nálad?

Jane elhúzta a száját, majd Lajoshoz fordult: – Mégiscsak utalja át azt a túlórapénzt!

– Ő nem táncosnő – mosolyodott el Lajos. – Hanem a testőröm.

– Most ugye csak viccelsz? – nevetett fel Balázs. Jane szeme szinte szikrákat szórt, ahogy jéghideg tekintetét a férfira emelte.

– Öcsi, ő tényleg a testőröm –mondta komoly arccal a báty.

– Elnézést, hölgyem! – nyújtotta ki a kezét a nő felé. – Bálint Balázs vagyok.

– Örüljön neki! – felelte Jane, és elindult az ajtóhoz.

– Ne haragudjon! – ment a nő után Balázs. – Nem akartam megbántani! Bár jobban örültem volna, ha táncosnő…

– Szerintem ne mélyítse tovább a köztünk lévő szakadékot! – szólt hátra a válla felett.

– Szeretnék bocsánatot kérni! – próbálkozott tovább. Jane megállt az ajtóban és kinyitotta.

– Ne fárassza magát! Felesleges köröket fut.

– Én tényleg sajnálom! – mentegetőzött ártatlan, kisfiús arccal Balázs.

– Tudja, nálam az első benyomás számít, de ha nem így lenne, akkor most megnyugtatom, hogy a második sem sikerült jobbra!

– Én akkor is… – próbált magyarázkodni.

– Meg se próbálja! – rázta meg a fejét Jane.

– Gyere, a többiek már bent vannak! – lépett oda Balázs mellé a bátyja. Nem akarta, hogy jobban elmérgesedjen a helyzet. Mindketten beléptek az ajtón. Jane követte őket. Az épület belsejében zártkörű rendezvény zajlott, ahol csak Lajos szűk baráti köre tartózkodott. A testőrnő a pulthoz ment, és felült a bárszékre. Kért egy pohár kólát, és lassan kortyolgatni kezdte. Közben a szemét egy pillanatra sem vette le Lajosról. Bár tudta, itt biztonságban van a férfi, mégsem tévesztette szem elől egy percre sem.

Órák teltek el így, ami Jane-nek egy örökkévalóságnak tűnt. Hajnali egy óra volt, amikor Lajos Leventével, az egyik barátjával félrevonult egy sarokba. Rövid egyeztetés után a raktárhoz vették az útjukat. Jane leugrott a bárszékről, és a két férfi után ment.

– Megtudhatom, hová lesz a séta, uram? – kapta el Lajos karját a testőrnő.

– Megérkezett a táncos csaj, és…

– Hol van? – vágott a szavába.

– A raktárban öltözik – mutatott rá az egyik ajtóra.

– Maradjon itt! – adta ki utasításba, és bement a raktárba. Levente csodálkozva nézett a barátjára.

– Kissé elővigyázatos! – magyarázta el Lajos.

– De ennyire? – kérdezte meglepetten Levente. – Enyhén szólva túlzásba viszi!

– Inkább vigye túlzásba, minthogy eltemessenek!

Pár perc múlva nyílt a raktárajtó. Jane a fejével intett, hogy minden rendben van, bemehetnek. A két férfi belépett a helyiségbe. A testőrnő bezárta mögöttük az ajtót és nekitámaszkodott. Lajos és Levente beszélgetésbe elegyedtek a fiatal lánnyal. Jane közben a táncos lányt kísérő kidobót nézte. A marcona férfi mindvégig a törékeny lány mellett állt, és a két férfit figyelte. Lajos a farmerja zsebéből elővett egy köteg pénzt, és átnyújtotta a lány testőrének. A férfi megszámolta, majd a zsebébe rejtette. Lajos és Levente ezután az ajtóhoz vették az irányt. Jane visszakísérte őket a többiekhez. Megállt oldalt a fal mellett, onnan figyelte Lajost, aki Balázzsal beszélgetett. Levente közben a pulthoz ment, és a mixernek átadott egy lemezt. Felcsendült az intró, és a rendőrnőnek öltözött lány elindult Balázs irányába. A férfiak hatalmas ovációban törtek ki a nő láttán, aki egy széket húzott maga után. Mikor odaért Balázshoz, befordította mögé a széket, és lenyomta rá.

Jane nézte egy ideig a műsort, majd a pulthoz ment, és visszaült a helyére. Kért egy pohár kólát, és lassan kortyolgatni kezdte. A testőrnő újra a sztriptízt nézte. A táncosnő nagyon profi műsort adott elő, bár az egész nem tartott tovább tíz percnél. Miután végzett, összekapkodta a ruháit, és visszasietett a raktárba. Pár perc múlva felöltözve távozott a testőre kíséretében. Jane a szemével követte őket, amíg ki nem mentek a hátsó ajtón. Lajos lépett oda a nő mellé.

– Hogy tetszett az előadás? – érdeklődött a férfi.

– Lekötelezne, ha legközelebb előre szólna, ha ilyen meglepetést tervez!

– Úgy látom, rossz napja van. Igyon meg velem valamit!

– Munka közben nem iszom! – felelte komoly arccal.

– De ez nem munka – mosolyodott el Lajos –, hanem egy baráti összejövetel.

– Ők nem a barátaim.

– Még lehetnek – tette hozzá.

– Ezt erősen kétlem! – rázta meg a fejét. A férfi felnevetett, majd a pultban álló férfihoz fordult, és kért két koktélt. Az egyik poharat Jane kezébe nyomta, a másikat pedig ő vette el.

– Egészségére, Miss Forrest! – emelte fel az italát. Egy szuszra megitta, majd rendelt még egy kört. A nő kortyolt egyet a koktélból, majd egyszerre megitta. Alig rakta le a poharat, máris előtte volt a másik.

– Kösz, de elég volt ennyi!

– Ne vicceljen már! – vette el az egyik poharat. – Mikor lesz alkalma még egyszer velem inni?

– A következő „baráti” összejövetelen? – vágta rá azonnal. Lajos felnevetett. Szerette a testőrnő furcsa humorát.

– Zavarná, ha a testvérem odaköltözne a villába? – kérdezte hirtelen a férfi.

– Kérdezze meg talán két körrel később! – felelte Jane.

– De most komolyan! Nagyon zavarná? – feszegette tovább a kérdést.

– Nem hinném, hogy van beleszólásom – válaszolta rá. Mindketten fenékig kiitták a pohár tartalmát, majd a férfi újra a mixerhez fordult.

– Én tényleg nem kérek többet – mondta Jane.

– Hát itt bujkált eddig! – lépett a testőrnő mellé szinte a semmiből Balázs. – Nem volt rossz a csaj, de én személy szerint jobban örültem volna, ha maga táncol nekem!

– Azt hiszem, mégiscsak kérnék inni valami erőset! – fordult oda Lajoshoz. A férfi felnevetett, és kikért a nőnek egy whiskyt kólával.

– Kösz! – vette el Jane. Leszállt a bárszékről, és átment a pult másik végébe. Felült a székre, és lassan kortyolgatni kezdte az italát.

– Mindig ilyen? – kérdezte a testvérétől Balázs.

– Nem. Van, amikor rosszabb.

– Még ettől is? – csodálkozott el.

– De ő a legjobb a szakmában.

Mindketten a nőt figyelték, aki az ujjaival a pohár szélén játszadozott.

– Honnan ismered? – faggatta tovább Lajost.

– Emlékszel Horogh barátomra?

– Igen – bólintott. – Ő az, akinek a lányát prostitúcióra kényszerítették Németországban – emlékezett vissza az egy évvel azelőtti telefonbeszélgetésükre.

– Ő volt, aki kiszabadította és hazahozta – mutatott rá a szemben ülő testőrnőre.

– Komolyan? – kérdezte meglepetten. – Egy ilyen szép nő miért dolgozik ilyen veszélyes szakmában?

– Majd egyszer elmesélem! – mondta, és kortyolt egyet a pohárból, majd a mixerhez fordult, és kért még két koktélt. Az egyiket az öccse kezébe nyomta, a másikat pedig ő vette el. Miután mindketten megitták az italt, beleolvadtak a tömegbe.

Hajnali három óra volt, amikor a baráti társaság oszladozni kezdett. Fél órán belül már csak hárman maradtak: Levente, Balázs és Lajos. Jane Lajost figyelte, aki a testvérével összeborulva felé tartott.

– Mehetünk, Miss Forrest! – szólalt meg akadozó hangon, amikor odaértek.

– Miss Forrest? – húzta fel a szemöldökét csodálkozva Balázs. – Erről jut eszembe! Még be sem mutattál a hölgynek!

– Ő Jane Forrest – mondta Lajos, miközben megkapaszkodott a pultban.

– Maga amerikai?

– Ja! – felelte, és leszállt a bárszékről.

– Mit keres akkor itt?

– Látja, ezt ilyenkor én sem tudom! – vágta rá. – Kint megvárom! – fordult oda Lajoshoz, majd odaszólt a pultosnak: – Segítene az uraknak kitámolyogni? Különben még holnap délután is itt leszünk.

Jane kisétált a BMW-ig. A sofőrt utasította, hogy álljon oldalra Balázs Audijával, majd megkérte, hogy segítsen beszállni az épp abban a pillanatban kilépő két férfinak.

– Saját kocsival megyek! – mondta akadozó hangon Balázs, és elindult az Audihoz.

– Hát persze! – kapta el a dülöngélő férfi karját a nő, és a BMW hátsó ajtajához húzta. – Még az hiányozna, hogy részegen elüssön valakit!

Lenyomta a fejét, és beültette a hátsó ülésre. Megvárta, míg mindenki beszáll, majd ő is beült. Roland kitolatott az udvarról, és a kastély felé vették az irányt.

– Jane – hajolt előre Balázs –, szólíthatom Jane-nek?

– Maradjunk inkább a Miss Forrest megszólításnál!

– Ahogy óhajtja.

– De jobban örülnék, ha nem szólna hozzám sehogy! – vetett hátra egy pillantást a válla felett.

– Ennyire megsértettem azzal, hogy táncosnőnek néztem? – érdeklődött a férfi. Jane hallgatott.

– Szerintem inkább örülnie kellene…

– Na most hagyja abba – fordult hátra dühösen a testőrnő, és felemelte a jobb mutatóujját –, különben kivágom innen a kocsiból, de úgy, hogy közben nem állunk meg!

– Miért rágott be rám ennyire?

– Még kérdezi? – húzta fel a bal szemöldökét Jane.

– Már bocsánatot kértem! – védekezett ártatlan, kisfiús arccal Balázs.

– Tegyen meg nekem egy szívességet! Ne szóljon hozzám az elkövetkező 100 évben!

– De miért…

– Ne… szóljon… hozzám! Megértette, vagy mondjam el angolul is?

– Kösz, de nem kell! – mondta Balázs, és sértődötten hátradőlt a bőrülésben. Jane előrefordult. Az út többi részét néma csendben tették meg. Nem telt bele sok idő, és megérkeztek a házhoz. Jane a távirányítóval kinyitotta a kaput. A BMW-vel begurultak rajta, majd pár méterrel távolabb megálltak. Jane a tükörből figyelte a bezáródó vaskaput, majd intett Rolandnak, hogy hajtson tovább. A férfi a kocsival lassan elgurult a kastélyig, és megállt közvetlenül a bejárati ajtó előtt. Balázs szinte azonnal kiugrott az autóból, és dühösen berohant a házba. Miután Jane és Lajos is kiszálltak, a sofőr továbbhajtott a garázshoz. Lajos megállt a bejárati ajtóban, és bevárta a testőrnőt.

– Bocsásson meg a testvéremnek! Ha iszik, nem tudja, hol a határ.

– Semmi baj! – rázta meg a fejét. – Csak ne kommunikáljon velem! Akkor jól elleszünk! – tette hozzá Jane, miközben belépett a házba.

– Tetszik neki – mondta hirtelen a férfi, és bezárta maga mögött az ajtót.

– Tessék? – fordult vissza a nő.

– Csak azokkal viselkedik így.

– Ha élve akarja még látni, akkor ne engedje a közelembe! – válaszolta rá, és elindult a lépcső felé.

– Nem akarok még lefeküdni! Nem iszik meg velem valamit? – kérdezte váratlanul Lajos. Jane megállt, és lassan megfordult.

– Szerintem már épp eleget ivott ma!

– Csak egy pohár italt igyon meg velem! – próbálta meggyőzni.

– Nem! – vágta rá a nő.

– Értem! Akkor jó éjszakát, Miss Forrest! – köszönt el, és bement a nappaliba. Jane állt még ott egy ideig, majd a férfi után indult. Halkan keresztülment a sötét nappalin. Lajost a konyhában találta meg. Épp akkor vett ki a hűtőből egy üveg whiskyt és egy kólát.

– Jobb, ha besegítek! – ült le az asztalhoz a testőrnő. – Nem venném a szívemre, ha alkoholmérgezést kapna!

Lajos elmosolyodott, és felkapcsolta a konyhaszekrénybe épített világítást. Lerakta az italt és az üdítőt az asztalra, majd a mosogatógépből kivett két tiszta whiskys poharat. Leült a nővel szemben, és töltött mindkettőjüknek. Jane levette a zakóját és kikötötte a nyakkendőjét.

– Egészségünkre! – emelte fel az egyik pohár italt Lajos.

– Proszit! – koccintott a férfival, és kortyolt egyet belőle.

– Tudja, én megértem a testvéremet – szólalt meg halkan Lajos. –Ha egyedülálló lennék, én is azonnal magába szeretnék.

– Ne hozzon zavarba! – mosolyodott el Jane.

– Nem olyannak látszik, aki ennyitől zavarba jön – felelte a férfi, és ivott egy keveset az italból. – Főleg azok után nem hiszem el, ahogy az öcsit lereagálta.

A nő felnevetett.

– Jól áll magának, ha mosolyog! Kár, hogy csak ritkán látom nevetni!

Hirtelen felgyulladt a villany. Mindketten oldalra kapták a fejüket. Dia, Lajos felesége állt az ajtóban. A nő szeme szinte szikrákat szórt, annyira dühös volt, mégsem szólt egy szót sem. Az egyik kezével idegesen megigazította félhosszú fekete haját, közben a másikkal összehúzta magán a pongyolát. A negyvenes évei elején járó nő igazán jól tartotta magát. Jane épp ezért nem értette, miért ellenőrzi egyfolytában a férjét, és miért féltékenykedik. Főleg úgy, hogy oka sincs rá. Lajostól hűségesebb férjet keresve sem találna.

– Megyek aludni! – állt fel az asztaltól a testőrnő. Felkapta a székről a zakóját és a nyakkendőjét, majd elindult az ajtóhoz.

– Ne menjen el! – szólt rá erélyesen Dia. – Ez magára is tartozik, hisz’már a családunk része!

– Drágám, kérlek… – állt fel az asztaltól Lajos, és a feleségéhez ment.

– Én ebből most inkább kimaradnék! – tett pár lépést az ajtó felé Jane.

– Miért tenné? Az egész életünk maga előtt zajlik, akkor miért pont a veszekedésből akar kimaradni?

– Nem hinném, hogy ezt Miss Forrest előtt kellene megbeszélnünk! – állt meg közvetlenül Dia előtt a férfi, és mélyen a felesége szemébe nézett.

– Ó, dehogynem! Több időt tölt veled, mint én, így a problémáink rá is tartoznak!

– Ezt inkább beszéljék meg ketten! – kerülte ki a nőt.

– Nem mehet el! – kiáltott rá Dia.

– Az lehet, hogy sokat fizetnek – fordult vissza egy pillanatra a testőrnő –, de ennyire azért mégsem. Különben is, lejárt a munkaidőm. Jó éjszakát! – mondta, és magukra hagyta őket. Felment a szobájába. Ledobálta magáról a ruháit, és beállt a zuhany alá. Hosszú ideig folyatta magára a meleg vizet, közben a történteken gondolkozott. Nem elég, hogy Lajos testvérét magára haragította, szerzett még egy ellenséget pár óra leforgása alatt. Nem is igazán az bosszantotta, hogy összeveszett Balázzsal, inkább az, hogy ilyen félreérthető helyzetbe keveredett Lajossal. Mióta idekerült, Dia féltékeny volt rá. Az utóbbi pár hónapban sikerült bebizonyítania, hogy alaptalanul, erre most rajtakapja őket, hogy a sötét konyhában, kettesben, nevetgélve italoznak.

Jane elzárta a vízcsapot, majd gyorsan megtörölközött, és magára kapott egy hálóinget. Bement a szobába, és lefeküdt az ágyra. Alig hunyta le a szemét, rögtön elaludt.

Dél elmúlt, amikor Jane felébredt. Gyorsan rendbe szedte magát, és lesietett az ebédlőbe. Már mindenki az asztalnál ült. Jane volt az utolsó, aki megérkezett. Mikor belépve megpillantotta Balázst, egy pillanatra megtorpant.

– Enikő – fordult oda a szobalányhoz –, én inkább a konyhában ebédelek!

Megfordult, és elindult az ajtó felé.

– Miss Forrest – szólt utána Lajos –, Diával letisztáztuk a hajnali félreértést, így nyugodtan maradhat!

– Nem miatta nem maradok! – fordult hátra Jane, és a tekintetét Balázsra emelte. A férfi némán állta a nő nézését.

– Miss Forrest, szeretném, ha leülnének, és megbeszélnék ezt az öcsémmel, mert ez így senkinek sem jó!

– Tegnap már megbeszéltük! – felelte hidegen Jane, közben a szemét egy pillanatra sem vette le Balázsról.

– De ez így akkor sem mehet sokáig… – próbálta meggyőzni, de a testőrnő hajthatatlan volt.

– Elég nagy ez a ház ahhoz, hogy el tudjuk kerülni egymást! – fordította a fejét Lajos felé Jane. – Szándékában áll ma is kirándulást tenni valamerre?

– Nem – válaszolta a ház ura. – Az egész hétvégét itthon, a családommal töltöm.

– Remek! – bólintott a nő, és elhagyta a helyiséget.

Lajos megrázta a fejét és mélyet sóhajtott. Dia megfogta a férje kezét és megszorította.

– Ne erőltesd, mert csak rosszabb lesz! Adj neki egy kis időt, hogy megszokja Bébé ittlétét!

Dia*Bébé* alatt Balázst értette. A férfit kisgyermekkorától minden barátja így becézte a neve kezdőbetűi miatt. Lajos némán bólintott, majd az evőeszközért nyúlt. Ő is tudta, hogy ha Jane bedacol, akkor még rosszabb lesz a helyzet.

A testőrnő alig ért ki a konyhába, Enikő már ott volt mögötte az étkészlettel. Jane leült Rita mellé. A barátnője csodálkozva nézett a testőrnőre, hisz' ő mindig a családdal együtt étkezett. Nem értette, mi történt, de Jane mérges arckifejezését látva nem is merte megkérdezni. Tudta, jobb, ha hagyja lenyugodni. Miután Enikő felszolgálta az ebédet, mindketten nekiláttak. Szó nélkül ettek. Rita a szeme sarkából a barátnőjét figyelte, akinek kemény arcvonásai lassan kisimultak.

– Mentek valahová az úrral? – érdeklődött Rita ebéd után.

– Szabadságot kaptam egész hétvégére.

– Mit terveztél, mit fogsz csinálni?

– Kifekszem a medence partjára, és napozok – mondta mosolyogva Jane.

– Zavarna, ha veled tartanék?

– Dehogyis – rázta meg a fejét, és felállt a székről. – Megyek, átöltözöm, és tíz perc múlva lent találkozunk.

– Oké – bólintott Rita, és ő is leszállt a székről. Mindketten felmentek a saját szobájukba, és gyorsan átöltöztek. Alig telt el tíz perc, a két nő már bikiniben feküdt a medence partján, és élvezték a napsugarak meleg kényeztetését.

–Elbírnám viselni gyakrabban is –jegyezte meg Rita, miközben felült, és a lábát belelógatta a medence langyos vizébe.

– Már csak egy masszázs hiányzik a mai napból!

– Lehet, hogy mindjárt azt is megkapjuk – vágta rá Rita, és fejével balra intett. A testőrnő lassan felemelte a fejét. Balázs közeledett feléjük fürdőnadrágban, a vállán egy törölközővel. Kezében egy naptej és egy napszemüveg volt.

– Na, még csak ez hiányzott! – morgolódott Jane.

– Ki ez a szívdöglesztően jó pasi? – kérdezte mosolyogva Rita, közben jó alaposan szemügyre vette Balázst.

– Egy kretén – válaszolta szűkszavúan.

– Nem annak nézz ki – jegyezte meg nevetve.

– Várj, míg megszólal!

– Elnézést, hölgyeim! – állt meg a két nő előtt a férfi. – Csatlakozhatok a társaságukhoz?

– Nem – vágta rá azonnal Jane.

– Igen – felelte ugyanabban a pillanatban Rita.

– Akkor inkább átmegyek a túloldalra!

– Inkább menjen vissza a házba!–szólt oda foghegyről Jane.

– Inkább maradok! – mosolyodott el a férfi, akinek egyre jobban megtetszett ez a jéghideg,

kemény nő. Balázs átsétált a medence másik partjára. Leterítette a törölközőt a napozóágyra. A napszemüvegét lazán ledobta rá, majd kibontotta a naptejet, a tenyerébe öntött belőle egy keveset, és gyengéden bekente vele a napbarnított bőrét. Rita a férfi kezét figyelte, ahogy az ujjai végigfutnak izmos, meztelen felsőtestén. A nő egy mélyet sóhajtott, majd hanyatt dőlt, és megtámaszkodott a két könyökén.

– Szóval ki ez a pasas? – érdeklődött Jane-től, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét Balázsról.

– Házinyúl – tett célzást arra, hogy a családhoz tartozik, így számukra tabu.

– Mennyire házi? – faggatta tovább.

– A házinál is háziabb. Bálint úr öccse.

– Hol rejtegette ezt a nyuszit eddig?

– Amerikában volt, tegnap jött haza – válaszolta Jane. Kinyitotta a szemét és felemelte a fejét. – Eszedbe ne jusson!

– Pedig szívesen megismerkednék vele közelebbről – sóhajtott egy nagyot. Mindketten a férfit figyelték, aki kényelmesen elhelyezkedett a napozóágyon, majd felrakta a napszemüvegét.

– Mit csinált, amiért ennyire berágtál rá? – kezdte el feszegetni a témát Rita.

– Bunkó volt! – felelte szűkszavúan a testőrnő.

– Kicsit bővebben!

– Oltári nagy bunkó volt – mondta, és a maga részéről lezártnak tekintette a beszélgetést. Elfordította a fejét, és ráhajtotta a két karjára.

– Szóval rád startolt – állapította meg Rita. – Máskülönben nem bunkóznád le!

– Na jó! – dünnyögte Jane. – Itt van vége a témának!

– De ezek szerint neked is bejön! – folytatta tovább Rita. – Különben nem utálnád ennyire.

– Mi az, felcsaptál pszichológusnak? – kapta fel a fejét a testőrnő, és a barátnőjéhez fordult.

– Nem, csak… – védekezett Rita.

– Akkor meg mi a fenét elemezgetsz?! Utálom a csávót, és kész!

– Oké – bólintott Rita, és lassan felemelkedett. Jane a homlokát a kézfejére hajtotta, és lehunyta a szemét.

– Lehet, hogy nem is akkora nagy seggfej. Miért nem ismerkedsz meg vele jobban? – szakította meg a pár percig tartó csendet Rita.

– Elég az, amit a fajtájáról tudok – mondta csendesen Jane.

– Pedig össze kellene már jönnöd valakivel! Csaba halála óta nem volt senkid. Egy-két véletlenül elcsattant csókot leszámítva senkit sem engedtél magadhoz közel – tett célzást arra, amikor

részegen hagyta, hogy Fábián Tamás fia megcsókolja a konyhában. A másik eset az volt, amikor Németországban, Horogh úr lánya keresése közben, megismerkedett Markkal, az autópálya-rendőrség egyik nyomozójával. Az a helyzet nagyon hasonlított ehhez. Markkal az első pillanattól kezdve gyűlölték egymást, aztán egy csók mindent megváltoztatott.

– Nincs szükségem senkire – felelte halkan Jane.

– Ez hülyeség! Mindenkinek szüksége van egy társra.

– Nekem nincs! – vágta rá. – Az én szívemben nincs más férfi számára hely Csabán kívül!

– Jane, nem temetheted el magad ilyen fiatalon! Csaba is azt akarná, hogy boldog légy!

– Én csak vele lehetnék boldog! – csattant fel a testőrnő, és felkapta a fejét.

– Jane, végre túl kell lépned rajta!

– Hát nem érted? – emelte fel a hangját. – Én még mindig ugyanúgy szeretem őt, mint mikor élt!

Rita hallgatott. Most értette csak meg, miért is ilyen Jane. Már másfél éve annak, hogy Dobó Sándor testvére, Éva megölte a testőrnő akkori élettársát, élete legnagyobb szerelmét, Csabát, de Jane még a mai napig nem tudott ebbe belenyugodni. Még mindig szerelmes volt abba a testőrbe, akit évekkel ezelőtt megismert a barátnője, Zélia Lambert irodájának az ajtajában.

Balázs a medence másik partjáról nézte a két vitatkozó nőt. Nem hallotta az egész beszélgetést, csak hangfoszlányokat, és a *Csaba* nevet. Jane-t figyelte, akit ez a veszekedés teljesen felzaklatott. A testőrnő a fejét a karjára hajtotta, és lehunyta a szemét. Balázs a nő gyönyörű arcát nézte, majd a szeme elindult lefelé Jane tökéletesen formás testén, és megállt a szép, kerek fenekén.

– Hoztam egy kis frissítőt! – állt meg a férfi mellett váratlanul Lajos.

– A fenébe! – kapta fel a fejét ijedten Balázs.

– Úgy vettem észre, nagyon felzaklattak a látottak! – mosolyodott el a báty. – Gondoltam, jól esne egy kis nyugtató! – mondta, és átnyújtott egy whiskyt jéggel.

– Kösz! – vette el Bébé. Lajos közelebb húzott egy napozóágyat a testvéréhez, és leült mellé.

– Dia? – tett célzást Lajos feleségére.

– Mindjárt jön le ő is a gyerekekkel.

Balázs csak bólintott. Ivott egy kortyot az italból, de a szemét közben egy percre sem vette le Jane-ről.

– Szerintem nézz ki egy másik nőt magadnak! – szólalt meg váratlanul Lajos, majd kortyolt egyet az italából. – Ott van a barátnője, Rita, jó kis csaj az is.

– Nekem olyan kell, akiért meg kell küzdenem!

– Nem hinném, hogy jó ötlet… – próbálta meggyőzni az öccsét.

– Ki az a Csaba? – kérdezte meg hirtelen Balázs.

– Kitől hallottál róla? – érdeklődött komoly arccal Lajos.

– Az előbb róla beszéltek! – mutatott át a medence másik partjára.

– A francba! – mérgelődött a ház ura. Tudta, hogy ha szóba került a férfi neve, akkor az elkövetkező egy hétben szólni sem lehet majd Jane-hez.

– Mi az? – nézett rá értetlenül az öccse.

– Akkor jobb, ha egy hétig elkerülöd!

– De miért? – faggatta tovább.

– Ne érdekeljen! Csak ne találkozz vele, és ne szólj hozzá legalább egy hétig! – felelte Lajos, és kortyolt egy keveset az italból.

– Ha nem mondod el, akkor megkérdezem tőle!

– Te meg akarsz halni?

– Nem – rázta meg a fejét, és ivott egy kortyot a whiskyből –, csak kíváncsi vagyok.

– Majd egyszer elmesélem! – próbálta leszerelni, de Balázs hajthatatlan volt.

– Megyek, megkérdezem! – állt fel.

– Eszedbe ne jusson! – kapta el a testvére karját, és visszarántotta a napozóágyra. – Inkább elmesélem! – Hallgatott pár másodpercig, majd halkan belekezdett.

– Csaba Jane élettársa volt. Jane magánnyomozóként dolgozott, amikor megismerkedett a férfival. Csaba kedvéért még a veszélyes munkáját is feladta, annyira szerelmes volt belé!

– És mi történt? – sürgette a bátyját – Lelépett egy másik nővel?

– Nem, megölték. Jane szeme láttára agyonlőtte egy régi ellensége, az a nő, aki azt a németországi prostituálthálózatot üzemeltette, ahol Horogh Szilviát is fogva tartották. Így állt rajta bosszút a bátyja haláláért, akit Jane lőtt le önvédelemből.

Balázs meg sem tudott szólalni. Nagyon sok mindent megértett. Most már tudta, mi az oka a nő durvaságának.

– Mikor történt? – kérdezte halkan Bébé.

– Pontosan nem tudom, talán másfél-két éve. De nem csak Csabát veszítette el akkor, hanem a kocsiját, a szállodáját, a lakását, egyszóval mindenét – folytatta a mesélést Lajos.

– Hogyhogy? – ráncolta össze a szemöldökét.

– Aki megölte Csabát, előtte elraboltatta a férfit, és négymillió dollár váltságdíjat kért érte. Jane mindenét pénzzé tette. Miután kifizette a négy gurigát, a nő a szeme láttára szétlőtte a férfi fejét.

Balázst teljesen ledöbbentették a hallottak. Most már egyáltalán nem csodálkozott Jane viselkedésén.

Gyermekhangok törték meg a csendet. Mind a két gyerek odaszaladt Balázshoz. A kislány beugrott az ölébe, a kisfiú pedig megállt mellette, megfogta a kezét, és elkezdte felfelé rángatni. Balázs megitta a maradék italt, majd felkapta a két gyereket, és a medencéhez szaladt velük. Mindkettőjüket bedobta a vízbe, majd ő is utánuk ugrott. Jane a nagy csobbanásra felkapta a fejét. Balázst nézte, ahogy a gyerekekkel játszott a medencében.

– Biztos jó apa lesz belőle! – szólt oda a testőrnőnek Rita. Jane nem válaszolt, csak elhúzta a száját. Rita elmosolyodott, majd ő is beugrott a medencébe a gyerekekhez játszani. Jane nézte egy ideig őket, majd megfordult. A hátára feküdt, és lehunyta a szemét. A külső zajokat figyelte. A gyerekek nevetése teljesen elnyomta a madarak csicsergését. A testőrnő nyugalma nem tartott sokáig. A medencéből kirepülő labda pont mellette állt meg. Jane kinyitotta a szemét, és mérgesen felült. Balázs lépett oda hozzá. A nő elvette a labdát, és odadobta a férfinak.

– Nem jön be ön is, Miss Forrest? – érdeklődött kedvesen mosolyogva, és leguggolt Jane mellé. A szeme különösen csillogott, miközben a nőre nézett.

– Nem! – vágta rá Jane, és visszafeküdt. Balázs bedobta a labdát a medencébe, és leült a nő mellé a törölközőre. Jane kérdőn nézett rá.

– Van kedve beszélgetni? – kérdezte mosolyogva a férfi.

– Nincs – felelte dühösen a testőrnő.

– Mióta dolgozik ebben a veszélyes szakmában? – folytatta úgy, mintha meg sem hallotta volna Jane válaszát.

– Mondja, nincs jobb dolga, mint az én bosszantásom? – ült fel a testőrnő.

– Bébé, gyere már! – kiáltott oda a férfinak a kisfiú a medencéből.

– Egy perc – szólt hátra Balázs a válla fölött, majd visszafordult Jane-hez. – Mit fog csinálni ma este?

– Biztos nem azt, amit maga!

– Mit szólna, ha elmennénk együtt valahová?

– Maga tényleg nem hallja azt, amit mondok? – emelte fel a hangját.

– Ismerek egy helyet…

– Uram! – kiáltott át a medence túlpartján ülő férfinak. Lajos és Dia a nő felé fordultak. – A szerződésemben nincs benne, hogy a dilinyós testvérét is el kell viselnem! Szóljon neki, hogy húzzon inkább vissza a medencébe!

– De Miss Forrest…

– Különben veszélyességi pótlékot számolok fel arra az időre, amit a közelemben tölt.

– Ne vicceljen már! – nevetett fel Lajos.

– Mivel ma szabadnapos vagyok, a veszélyességi pótlék feláras!

– Majd én kifizetem! – mondta Balázs.

– Nem magával kötöttem szerződést!

– Mindig ilyen kedves? – mosolyodott el Bébé. – Vagy csak engem tüntet ki ennyire a figyelmével?

– Na, kotródjon szépen vissza a medencébe játszani, és ki se jöjjön onnan addig, amíg itt vagyok!

– Bátyus – szólt át a túlpartra Balázs –, kifizeted a feláras veszélyességi pótlékot?

– Bébé! – kiáltott oda a férfinak a kisfiú és a kislány.

– Menjen, mert letelt az egy perc! – húzta el gúnyosan a száját Jane.

– Nemsokára visszajövök, addig el ne szökjön!

– Ne siessen annyira, még a végén eltöri a lábát! – jegyezte meg. A férfi elmosolyodott. Egyre jobban tetszett neki a nő szarkazmusa. Felállt, és visszament az úszómedencéhez. Mielőtt beleugrott a vízbe, még egy pillantást vetett Jane-re. A nő visszafeküdt, és lehunyta a szemét. A napot hirtelen egy árny takarta el. Jane azt hitte, hogy Balázs ment vissza. Már nyitotta is a száját, hogy odaszóljon, amikor megpillantotta Enikőt.

– Hoztam egy kis frissítőt! – szólalt meg halkan a lány, és a testőrnő elé tartotta a tálcát. Jane némi habozás után az üdítő helyett egy pohár alkoholos italért nyúlt.

– Két perc múlva hozzon még egyet! – kérte meg Enikőt.

– Természetesen, Miss Forrest!

Lajos a medence másik oldaláról a testőrnőt figyelte. Jane ezen mozdulatából tudta, hogy nagyobb a gond, mint gondolta. Hisz' Jane napközben nem szokott inni, ha nagy ritkán a pohárhoz nyúlt, azt is csak az esti órákban tette. Enikő állt meg Lajos mellett, és elé tartotta a tálcát. A férfi elvett egy whiskyt magának, és egy üdítőt a feleségének. Balázs termett hirtelen ott, és ő is lekapott egy alkoholos italt a tálcáról. Egy szuszra megitta, majd elvett egy másik poharat.

– Elmehet! – intett oda a lánynak Lajos, majd a testvéréhez fordult. – Beszélnünk kell!

– Oké! Majd este beugrom hozzád!

– Nem! Most! – mondta komoly arccal Lajos. Balázs nem igazán értette, mi ilyen fontos, de nem kérdezett semmit, csak leült a napozóágyra, és lassan kortyolgatni kezdte az italát.

– Meg szeretnélek kérni, hogy hagyd békén Jane-t!

– Tessék? – csodálkozott el Bébé.

– Van elég baja, nem hiányzik neki, hogy cseszegesd!

– Csak beszélgetni próbáltam vele! – védekezett a férfi.

– Ne akarj vele beszélgetni!

– Ha attól félsz, hogy felszámolja neked a veszélyességi pótlékot…

– Nem arról van szó! – vágott a szavába Lajos. –Nehéz időszakban van most, és jobb lenne, ha egy ideig elkerülnéd őt!

– Rendben! – vágta rá Balázs, és ivott egy kortyot, de Lajos tudta, nem fogja betartani. Túl könnyen beleegyezett, és annyira már ismerte az öccsét, hogy ilyenkor nem tartja a szavát.

– Ígérd meg!

– Micsoda? – nevetett fel.

– Csak egy hét! – próbálta meggyőzni. Bébé hallgatott. Kortyolt egy keveset az italból, majd kiitta a pohár tartalmát.

– Oké! Megígérem! – mondta halkan Balázs. Lajos ettől megnyugodott, hisz' ha az öccse megígért valamit, azt mindig betartotta. Mindketten Jane felé fordultak, akihez épp abban a pillanatban lépett oda Enikő egy pohár itallal.

– Máskor is ennyit szokott inni a szabadnapján? – érdeklődött Bébé.

– Máskor egyáltalán nem szokott napközben inni – szólalt meg csendesen Dia.

– Épp ezért kértelek meg rá, hogy hagyd békén! Elég neki most újra Csaba emlékével szembenéznie!

– Oké – bólintott Balázs, aki megértette, milyen nehéz időszakon van túl a nő. Újra Jane-t figyelték, aki az ujjaival a pohár szélén játszadozott, majd kortyolt egy keveset az italból. Gondolatai a múltban kalandoztak. Ahogy a pohárban lévő whiskyt nézte, Csaba arca jelent meg előtte. Szemébe könny szökött. Lehunyta a szemét egy pillanatra és nagyot nyelt, de a torkában lévő gombóc mégis ott maradt. Úgy érezte, rögtön megfullad tőle. Egy szuszra megitta a maradék italt, majd felállt. Felkapta a törölközőt, és gyorsan besietett a házba.

– Nem kellene utána menni? – kérdezte Balázs.

– Nem – felelte Dia. – Ilyenkor magára kell hagyni. Az első három nap a legrosszabb, akkor szólni sem lehet hozzá, de egy hét alatt összekapja magát.

Jane egyenesen a szobájába ment. Belépve kulcsra zárta az ajtót, és elindult a bárszekrényhez. Kivett egy üveg whiskyt és egy kólát. Elvett egy poharat, majd az asztalhoz ment. Leült a fotelbe, és felhúzta a lábát maga mellé. Töltött magának egy pohár italt, és lassan kortyolgatni kezdte.

2. fejezet

Vasárnap délelőtt fél tizenkettő már elmúlt, amikor Jane iszonyatos fejfájásra ébredt. Az ujjaival gyengéden megmasszírozta a halántékát. Csukott szemmel fekve maradt még pár percig, majd nagy nehezen kikelt az ágyból, és kitámolygott a fürdőszobába. Rendbe szedte magát – már amennyire lehetett annyi ital után. Miután felöltözött, megállt a tükör előtt, és végignézett magán. Sokkal rosszabbul nézett ki, mint ahogy érezte magát. Az arca megviselt volt, meglátszott rajta az előző éjszakai italozás. Előkereste a napszemüvegét és felrakta, majd elindult kifelé. Pontosan dél volt, amikor Jane belépett az ebédlőbe. Most is, mint előző nap, már mindenki az asztalnál ült.

– Jó reggelt! – szólalt meg álmos hangon a nő. – Csak egy kávét kérek! – fordult oda Enikőhöz, majd leült az asztalhoz Balázs mellé. A férfi lopva Jane-t nézte, aki hiába viselt hatalmas méretű napszemüveget, nem tudta eltakarni a másnaposság jeleit. Bébé nagyon le volt döbbenve. Sosem gondolta, hogy ilyen állapotban fogja látni valamikor is a nőt. Enikő kitöltötte a tejeskávét, és letette Jane elé. Az ebédlőben feszült csend uralkodott, amit csak a kávéskanál csörgése tört meg, ahogy a csésze falához ütődött.

– Jane – szólította meg a testőrnőt a kislány –, jössz játszani a medencéhez?

– Kicsikém – fordult a gyerekhez az édesanyja –, Jane nagyon fáradt. Majd játszik veled Rita és Bébé.

– De én Jane-nel akarok játszani!

– Drágaságom, majd máskor játszol Jane-nel!

– De én most akarok! – erősködött a kislány.

– Kincsem, Jane nagyon sokat dolgozott apával, és elfáradt!

Az ötéves kislány morgolódott egy ideig, majd nekilátott az evésnek. A többiek is az evőeszközért nyúltak. Néma csendben ettek. Balázs közben a szeme sarkából a testőrnőt nézte, aki a tejeskávéját kortyolgatta. Miután megitta, felállt és távozott. Kiment az udvarra, és leült a medence partján lévő napozóágyra. Lehunyta a szemét, és a gondolataiba mélyedt. Hosszú ideig ült így mozdulatlanul. Most valahogy nem érezte az idő múlását.

A csendet gyermekhangok törték meg. Rita, Balázs és a két gyerek érkezett. Mögöttük kicsit lemaradva Lajos és Dia. A két gyerek beugrott a vízbe, Balázs és Rita pedig leültek a medence partjára. Dia és Lajos a Jane mellett lévő napozóágyakon foglaltak helyet. A testőrnő kinyitotta a szemét, és a medencében játszó gyerekeket figyelte. Ahogy az ötéves kislányt nézte, most először jutott eszébe, hogy neki is majdnem ennyi idős lenne a gyereke, ha azután vállal egyet, miután felhagyott a magánnyomozással. Igaz, akkor most nehezebb dolga lenne, hisz’ egy gyerek mellett nem vállalhatna ilyen veszélyes munkát, de legalább maradt volna valami neki Csabából.

Enikő lépett oda Jane-hez egy tálcával a kezében. A testőrnő elvett egy whiskyt, és kortyolgatni kezdte. Tekintete közben Ritára és Bébére tévedt, akik nevetve beszélgettek. Nézte egy ideig őket, majd a szemét az italára szegezte. Ahogy a whiskyben úszkáló jeget nézte, újra Csaba arca jelent meg előtte. Jane lehunyta a szemét egy pillanatra, de Csaba arca még mindig ott volt előtte. Mély levegőt vett, majd kortyolt egyet az italból.

Azt hitte, az idő múlásával könnyebb lesz, de tévedett. A férfi még mindig ugyanúgy hiányzik

neki, mint az első pár hónapban. Jane ujjai elindultak körbe az üvegpohár száján. Szemébe könny szökött. Megint az a nap jutott eszébe, amikor Csaba meghalt. Maga előtt látta az arcát, fülében felcsendültek a férfi utolsó szavai. Mintha csak tegnap történt volna, olyan tisztán emlékezett Csaba életének utolsó perceire.

– Miss Forrest…– állt meg mellette Enikő.

– Kösz, egyelőre nem kérek többet! – mondta Jane, de nem nézett fel.

– Telefonon keresik – tartotta elé a kagylót. – Egy férfi.

A testőrnő kortyolt egyet az italból, majd a telefonért nyúlt.

– Igen, tessék! Jane Forrest vagyok.

– Üdvözlöm! – hallott a vonalvégéről egy ismeretlen férfihangot.

– Miben segíthetek?

– Segítségre inkább magának van szüksége! – felelte az idegen.

– Valóban? – mosolyodott el Jane, és kortyolt egy keveset az italból.

– Szabadnapot kaptak mára a kolléganőjével?

– És ha igen? Mi köze hozzá?

– Csak az érdekelne – folytatta a férfi –, míg ő bájcseveg Lajos testvérével, maga meg whiskyt vedel, addig ki vigyáz a gyerekekre?

Jane a bal keze kisujjával levette a napszemüvegét, és tekintetét a medencében játszó két gyerekre emelte. Letette a kezében lévő poharat és a napszemüveget a földre, közben a szemét egy pillanatra sem vette le a gyerekekről.

– Mintha kissé elhanyagolná a munkáját. A szokásos reggeli körútját is kihagyta. Csak nem lelki problémája van?

– Ki a fene maga? – kiáltotta idegesen Jane, és felállt a napozóágyról.

– Az nem lényeg. Sokkal fontosabb az, hogy ki ellenőrizte a medencét és a ház környékét mostanában?

– Kifelé a medencéből! – rohant oda a testőrnő. Elkapta a medence szélén úszkáló kislány karját, és kirántotta a vízből.

– Rita, hozd ki a gyereket! – kiáltott át a túlpartra. A nő azonnal a vízbe vetette magát, és beúszott a kisfiúért.

– Mi történt? – ugrottak fel a napozóágyról ijedten Lajosék.

– Befelé a házba! – ordította idegesen a testőrnő. – Mindenki húzzon azonnal befelé!

Dia és Lajos nem értettek semmit. Felkapták a két gyereket, és beszaladtak velük a házba. Jane a füléhez emelte a kagylót, közben körbefordult. Szemei idegesen cikáztak. A férfit kereste, aki nagy

valószínűséggel látja őket, ha ilyen pontos leírást tudott adni.

– Gondolom, most azt keresi, hogy hol lehetek, igaz? – nevetett fel a férfi.

– Addig örüljön, amíg nem tudom! – válaszolta a testőrnő, közben a szemével a környező fák tetejét pásztázta. Balázs és Rita Jane-t figyelték, akinek az arcára kiült a feszültség.

– Maga tényleg azt hiszi, hogy bántanám a gyerekeket?

– Egy ilyen féregtől, aki nem meri vállalni az arcát, minden kitelik!

– Maga semmit sem ért az egészből. Nekem csak Lajossal van gondom, nem a családjával.

– Valóban? – kérdezte Jane, és körbefordult.

– Magával sincs semmi problémám. Addig nem is lesz, amíg nem húzza keresztül a számításomat.

– Ha arra gondol, hagyni fogom, hogy megölje, akkor nagyon téved! – mondta a testőrnő, és elindult a hatalmas vaskapu felé. Gondolta, kívülről körbejárja a kerítést, hátha felfedezi valahol a telefonálót. Egy percre hátrafordult Ritához. Intett neki, hogy menjen be a házba, és tartsa rajta a szemét Lajoson és a családján.

– Ha az utamba áll, magát is kinyírom!

– Nem tud megijeszteni! – vágta rá Jane, és a kapuhoz szaladt. Miután beütötte a kódját, kinyílt a nagy vaskapu. Kilépett rajta. Jobbra elnézve egy kocsit pillantott meg. Az oldalához kapott, de a fegyvere nem volt nála.

– A francba! – szitkozódott, és elindult az autó felé.

– Lehet, de azért mégis adnék egy kis ízelítőt! Vegye figyelmeztetésnek! – válaszolta a hang, és letette a kagylót. Jane egy csippanást hallott, amelyet egy robbanás követett. A közelben álló autó alá szerelt bomba robbant fel. A detonáció olyan erős volt, hogy a testőrnőt hátrarepítette. Jane a karjával az arcát védte a szétrepülő tüzes fémdaraboktól.

– A fenébe! – dühöngött Jane, és felült az aszfalton. Vérző bal karjához kapott, amit eltalált egy repülő alkatrész. Nagy nehezen feltápászkodott, majd felkapta a telefont a földről, és elindult vissza a házhoz. Közben a budapesti rendőrkapitányságot hívta. Ott is Györkös Zoltánt, a rendőrfőnököt kereste. Tudta, hogy a férfi segítsége nélkül nem fogja tudni elkapni a férfit. Zoltánt még a rendőrségről ismerte. Nagyon sokat tanult tőle. Zoltán kezei alatt a város legjobb nyomozója lett Jane-ből. Miután otthagyta a rendőrséget és magánnyomozó lett, a férfi továbbra is segítette a nőt, ha megakadt egy ügyben.

– Szia! A segítségedre van szükségem! – szólt bele idegesen, ahogy Zoltán felvette.

– Már megint? – jegyezte meg gúnyosan a férfi.

– Zoltán, ne bosszants fel! – kiáltotta Jane. – Ez nem vicc! Most robbantottak fel mellettem egy kocsit figyelmeztetésként!

– Nem történt semmi bajod? – érdeklődött aggódó hangon a rendőrfőnök.

– Megütöttem pár bordámat, de semmi komoly! – hazudta, miközben lenézett a karjára, amelyből ömlött a vér. De Zoltán már ismerte annyira, hogy a hangjából megérezze, mikor nem mond igazat.

– Jane?! – nyújtotta el a nevét.

– Na jó, megvágta valami a karomat is, de nem fontos!

– Miben tudok segíteni? – kérdezte komolyan a férfi.

– Le kellene nyomoztatni a bejövő hívásokat!

– Oké – egyezett bele azonnal Zoltán. – Beszélek a miskolci kapitánnyal, és beméretjük az összes hívást!

– Köszönöm! – állt meg a ház bejárati ajtajában a testőrnő.

– Ez a legkevesebb! Ha bármire szükséged van, csak szólj!

– Oké! Majd jelentkezem! – tette le Jane, és belépett a kastélyba. Balázs, Rita és Lajos az előtérben álltak. Mindhárman nagyon idegesek voltak. Jane beütötte a telefonba annak a szolnoki vállalkozónak a számát, akivel a biztonsági rendszert szereltette.

– Jó napot kívánok, Jane Forrest vagyok. Elnézést, hogy vasárnap zavarom, de akadt egy kis probléma! – Hallgatott egy pillanatig. – Nem, a rendszerrel semmi gond, csak fel kellene szerelni még pár kamerát! – Várt egy percet, majd folytatta. – Igen, de azt nem látom, ami a kerítés túloldalán történik. Lehetne, hogy már holnap reggel kezdjenek? Azokat az embereket ki tudná küldeni, akik a múltkor voltak? Oké! Akkor reggel. Visz' hall'!

Jane a telefonkagylót Rita kezébe nyomta, majd elindult a földszinten lévő fürdőszoba felé. Alig tett pár lépést, megcsörrent a telefon. Rita összerezzent. A testőrnő visszalépett, és kikapta a nő kezéből a kagylót.

– Hoznál kötszert? – szólt oda Ritának, majd rányomott a felvét gombra – Igen?

– Hogy tetszett a bemutatóm? – érdeklődött az a férfihang, amely a robbantás előtt is hívta.

– Ezt nagyon elszúrta, mert élek, és most már kibaszott pipa vagyok!

– Félreértés ne essék, nekem nem önnel van bajom.

– Késő, már felébresztette az alvó oroszlánt, és ha lenne egy kis esze, még az országot is elhagyná, mert ha megtalálom, a pokol legmélyére küldöm!

– Ne fenyegetőzzön! – gúnyolódott az idegen.

– Ez nem fenyegetés, ez ígéret! Már most borítékolhatja. Ezért a húzásáért kinyírom! – kiáltotta, miközben bement az ebédlőbe.

– Nehogy már egy kis robbanástól ennyire bepöccenjen!

– Pedig sikerült kurvára feldühítenie!

– Nem ez volt a tervem.

– Hát, akkor most nagyon melléfogott! Jobb, ha már most megrendeli a koporsóját, mert később nem lesz rá ideje! – mondta dühösen, és megszakította a hívást. A telefonkagylót ledobta az ebédlőasztalra, majd kihúzta az egyik széket és leült rá.

Rita lépett oda a testőrnő mellé, és letette a kötszeres dobozt elé. Jane kivett egy nagyobb darab vattapamacsot, és letörölte a karjáról a vért. Lajos és Balázs lépett be az ebédlőbe.

– Hadd segítsek! – állt meg a testőrnő mellett Bébé.

– Nem kell! – vágta rá.

– Ne morogjon már! – kapta el Jane kezét a férfi. Leült a nő mellé, és nekilátott a seb megtisztításának.

– Mi volt az a robaj kint? – érdeklődött Rita, és leült Jane mellé. Közben Lajos az ablakhoz ment.

– Jöjjön el onnan! – kiáltotta a testőrnő, és felugrott a székről.

– Maradjon már nyugodtan! – rántotta vissza Balázs.

– Húzd be a sötétítőt! – parancsolta meg Ritának. A nő szó nélkül felállt, és az ablakhoz ment. Körben az egész helyiséget besötétítette. Jane elvette az asztalról a telefont, és a tűzoltóság számát tárcsázta. Tudta, hogy Zoltán azonnal értesítette a rendőrséget, de a tűzoltóságról biztos, hogy elfelejtkezett.

– Össze kellene varrni! – szólalt meg Bébé, miután a testőrnő befejezte a beszélgetést.

– Semmi bajom, csak kösse be, és kész!

– Át fog vérezni! – próbálta meggyőzni, de Jane hajthatatlan volt. Nagyon feldühítette Balázs aggodalmaskodása, pedig ő nem akart ezzel rosszat.

– Ne foglalkozzon vele! Vagy tudja mit? Hagyja a fenébe, majd én megcsinálom! – rántotta el a kezét.

– Jól van! – engedett a férfi, és visszahúzta a nő karját. Miután megtisztította a seb környékét, bekötözte Jane karját.

– Ki volt az? – érdeklődött csendesen Lajos.

– Újra jelentkezett a haverja – tett célzást arra a férfira, aki telefonon már többször életveszélyesen megfenyegette a férfit, de eddig konkrét kísérletet még nem tett, és az elmúlt pár hónapban nem is jelentkezett. – De ez a robbantás nem magának szólt.

– Hanem? – kérdezte csodálkozva a ház ura.

– Nekem. Így akart megkérni rá, hogy ne álljak az útjába! – mondta, és felállt a székről. – Korrekt üzletet ajánlott. Életben hagy engem, ha engedem, hogy kinyírja magát…

A helyiségben feszült csend uralkodott. Mindenki meredten Jane-t nézte. A testőrnő megtapogatta a karján lévő kötést, majd Balázshoz fordult: – Kösz! – suttogta, és elindult kifelé.

– Mit válaszolt rá? – szólt Jane után Bébé. A nő megállt, és visszafordult egy pillanatra.

– Úgy nézek ki, mint akit meg lehet ezzel zsarolni?

– Az életéről van szó!

– Ha azt hiszi – vágott Balázs szavába Jane –, hogy ezzel meg tudnak félemlíteni, akkor nagyon téved. Nem ez az első alkalom, hogy meg akarnak ölni.

– Nem fél? – faggatta tovább a fiatal férfi.

– Nem, inkább piszok dühös vagyok! – zárta le a beszélgetést a testőrnő, és felszaladt a szobájába. Előkereste a fegyvereit és a mobiltelefonját, majd visszament a földszintre. Az egyik fegyvert odaadta Ritának, a másikat pedig magához vette.

– Nem hinném, hogy ma újra próbálkozik, de nem árt az óvatosság! Kint leszek, ha bármi van, mobilon rám tudsz csörögni – mondta, és elindult kifelé, majd az ajtóból hirtelen visszafordult. – Ha bárki idegen belépne a házba, kérdezés nélkül lődd le! – adta utasításba, majd elhagyta az épületet. Útját a felrobbantott kocsihoz vette. Mire odaért, már ott volt a rendőrség és a tűzoltóság is. A testőrnő megállt nem messze a roncstól, és a munkálatokat figyelte.

– Jane Forrest? – állt meg a nő mellett György.

– Attól függ, ki kérdezi! – felelte, miközben jó alaposan végig mérte. A férfi Zoltánnal egyidős lehetett. Átlagos kinézetű, barna haj, barna szemek. György galambszürke öltönyt viselt fehér inggel és az öltönyhöz illő nyakkendővel, ami teljes mértékben visszaadta szerény, visszafogott jellemét.

– Bene György vagyok! – mutatkozott be a férfi, és kinyújtotta a kezét. – A Borsod megyei rendőrkapitány.

– Ez esetben én vagyok Jane Forrest – fogott kezet vele.

– Mi történt a karjával? – mutatott a kötésre György.

– A bombagyárosunk ajándéka.

– Orvos látta már?

– Nincs szükség rá! – rázta meg a fejét.

– Szerintem viszont menjen el!

Jane lenézett a karjára, amin a kötést már félig átáztatta a vér.

– Most nem lehet.

– Hívjon egy mentőt! – szólt oda György a közelben álló rendőrnek. – Van egy sebesült!

– Nem kell!

– Tudja, mit kapok én Zoltántól, ha magával valami történik?

Jane elmosolyodott.

– Honnan ismerik egymást? – érdeklődött a nő.

– Együtt jártunk a rendőrtiszti főiskolára – válaszolta a férfi. – Megbocsát egy pillanatra? – kért elnézést, és elindult a roncshoz, ahol épp akkor végeztek a tűzoltók. Jane a helyszínelő rendőröket figyelte. Legbelül nagyon nagy késztetést érzett rá, hogy ő is odamenjen és csatlakozzon hozzájuk, mégsem tette meg.

Alig tíz perccel a hívás után megérkezett a mentő. A testőrnő beszállt a rohamkocsiba. Az orvos egyenesen be akarta vinni a kórházba, de Jane ragaszkodott hozzá, hogy ott helyben lássák el. Miután a doktor helyileg érzéstelenítette, nekilátott a seb megtisztításának. Alaposan kitisztította a csúnya, mély sebet, majd összeöltötte és bekötözte. Jane megköszönte, majd kiszállt. Visszament a felrobbantott kocsihoz, és nyomozás felől érdeklődött.

Azon kívül, hogy távirányítással hozták működésbe, semmi többet nem tudtak mondani. Jane körbement az autón, és közben megpróbált minden apró kis részletet megfigyelni. A robbanás szinte minden nyomot eltüntetett, vagy ha még maradt is volna, azt a tűzoltás elmosta.

Míg a helyszínelők dolgoztak, addig György kihallgatta Jane-t. Könnyű dolga volt a nővel, mivel nyomozó volt, így a kapitánynak szinte kérdeznie sem kellett, Jane mindent részletesen elmondott. A férfi, miután felvette a vallomást, megígérte a nőnek, ha bármit megtud, azonnal tájékoztatja. Jane megköszönte, majd visszament a kastélyhoz. Végigjárta a házat kívülről. Mindent leellenőrzött, minden egyes bokorba benézett, de nem talált semmit. Miután végzett, bement a kastélyba. Lajos és Balázs a nappaliban voltak.

Bébé a bőrfotelben ücsörgött, és az italát kortyolgatta. Lajos valamivel idegesebb volt nála. Fel s alá járkált a helyiségben, közben egyik whiskyt öntötte le a torkán a másik után. Jane megpróbált hangtalanul keresztülmenni a szobán, de Lajos elkapta a nő karját.

– Felvilágosítana bennünket, hogy mi folyik itt?

– Megkérném, hogy az elkövetkező két napban ne hagyja el a házat! – mondta, és kikerülte a férfit, de Lajos nem engedte, hogy elmenjen.

– A feleségem és a két gyerek halálra vannak rémülve!

– Megnyugodhat, nem rájuk vadászik! – felelte Jane.

– Nem gondolja, Miss Forrest, hogy ennél több információval is szolgálhatna?

– Nem! Így is tiszta idegbeteg, nem hiányzik, hogy még jobban beparázzon!

– A testvéremnek joga van tudni, hogy mi folyik körülötte! – avatkozott bele Balázs is.

– Na, pont magának nem kellene ebbe beleszólnia!

– Nem is tenném, ha normális tájékoztatást adna!

– Normális tájékoztatást akar? – húzta fel kérdőn a bal szemöldökét. – Egy dilinyóssal van dolgunk, aki addig megy, míg meg nem öli a testvérét! Mindent tud a családról, valahonnan egyfolytában szemmel tart bennünket. Teljesen kiszámíthatatlan, és ha bepöccen, akkor kinyírja az egész bagázst!

A bejelentést néma csend fogadta. Jane ezen nem lepődött meg.

– Hát igen, pont erre a reakcióra számítottam. Épp ezért nem kötök mindent a maguk orrára.

– Meg tudja védeni a családomat tőle? – szólalt meg csendesen Lajos.

– Elsősorban magára pályázik. Addig ők biztonságban vannak, míg a maga elleni gyilkossági kísérletekkel kudarcot nem vall. Ha mindet sorra elhibázza, akkor kezdhet aggódni a szeretteiért!

– Azért az őszinteséget se vigye túlzásba! – mondta Bébé, és kortyolt egy keveset az italából.

– Maga akart normális tájékoztatást! – jegyezte meg csípősen a testőrnő.

– Mikor lesz vége ennek az egésznek? – kérdezte meg halkan Lajos.

– Ha a rendőrség elkapja, vagy ha én megölöm.

– Vagy ha ő öl meg engem – egészítette ki a ház ura.

– Így van! – bólintott rá Jane. – Ez a három alternatíva van.

– Most már kezdi túlzásba vinni a normális tájékoztatást! – állt fel Balázs, és a nőhöz ment.

– Így legközelebb kétszer is meggondolja, mikor ugat bele egy beszélgetésbe!

– Meg lehet állítani? – érdeklődött idegesen Lajos.

– Én mindent meg fogok tenni ezért, de szükségem van a maga segítségére is.

– Kérjen bármit, megteszem!

– A legfontosabb, hogy kérdés nélkül teljesítse minden utasításomat, ugyanúgy, mint eddig!

A férfi szó nélkül bólintott.

– A második, hogy a minden lében kanál öccsét ne engedje a közelembe!

Balázs elhúzta a száját, és a bárszekrényhez ment.

– A harmadik: menjen fel a dolgozószobájába, és írja össze az összes ellenségét! Vegyen fel mindenkit a listára, akinek bármikor is keresztbe tett! Mindenki legyen rajta kivétel nélkül, még az a gyerek is, akinek az óvodában meghúzta a haját!

– Ez nevetséges! – szólt közbe Bébé. – Lajosnak nincsenek ellenségei!

– Valóban? Akkor maga szerint ki akarja megölni?

– Ő soha nem ártott senkinek, őt mindenki tiszteli. Mindig mindenkivel korrekt volt. Őt szeretik az emberek.

– Tényleg? Ez érdekes, mert akivel én beszéltem, az nagyon be volt rágva rá! – válaszolta a testőrnő. – Írja fel a felesége exeit is! – fordult vissza Lajoshoz. – Nincs kizárva, hogy pont miatta akarják megölni.

– Ez hülyeség! – nevetett fel Balázs. – Dia és Lajos már 12 éve együtt vannak! Ki várna ennyit a bosszúra?

– Az, aki tökéletes munkát akar végezni. Maga el sem tudja képzelni, mire képesek az emberek, csak hogy bosszút állhassanak.

– Mintha magának olyan nagy tapasztalata lenne ebben…

– Mert van is! – vágta rá Jane.

Lajos most látta elérkezettnek az időt, ahhoz, hogy közbeszóljon. Tudta, ha hagyja elmérgesedni a helyzetet, rossz vége lesz.

– Bébé, kérlek, bízd ezt Miss Forrestre! – próbálta meg finoman.

– Szerinted mit tudhat az egészről? – csattant fel Balázs. – Azért, mert a pasiját megölte egy hülye, bosszúra szomjas tyúk, még nem vált a téma szakértőjévé!

– Maga honnan tud erről? – kapta fel a fejét Jane. A két férfi hallgatott.

– Értem! – bólintott a nő. – Írja össze a listát! – szólt oda halkan Lajosnak, majd megfordult, és elindult kifelé.

– Miss Forrest, sajnálom, én nem akartam! – kezdett el magyarázkodni Bébé.

– Ne is folytassa, mert nem érdekel! – szólt hátra a válla felett.

– Miss Forrest – mondta Lajos –, legalább engem hallgasson meg!

– A maga mondanivalójára pedig egyáltalán nem vagyok kíváncsi! – kiáltotta dühösen Jane, és kilépett az ajtón. Felszaladt az emeletre. Egyenesen a szobájában lévő bárszekrényhez ment. Kivett egy üveg whiskyt és egy poharat, majd átment a szomszéd helyiségbe. Rita is ott volt. Az asztalnál ült, és a kamerákat figyelte. Jane letette az asztalra a whiskyt és a poharat, majd a hűtőhöz lépett, és kivett belőle egy üveg kólát. Leült a nő mellé. Töltött magának egy kevés whiskyt, majd felöntötte kólával. Egy szuszra megitta az egészet, majd újra töltött. Rita a szeme sarkából a barátnőjét figyelte. Tudta, miért iszik a nő, hisz' a kamerán keresztül látott és hallott mindent, ami a nappaliban zajlott.

– Előkeresnéd az egyes kamera felvételeit tegnap estétől ma délutánig? – kérte meg Ritát, de közben a szemét egy pillanatra sem vette le a poharáról.

– Hát persze!

– Kösz! – suttogta, miközben az ujjai körbefutottak a pohár szélén. Rita kikereste az egyes kamera felvételét, és elindította az előző estétől. Jane kortyolt egy keveset az italból, majd a tekintetét a képernyőre emelte.

– Adnál rá hangot is? – szólalt meg csendesen.

– Mit keresel? – érdeklődött Rita.

– Bármit, ami kapcsolatba hozható a robbantóval.

Hosszú órák teltek el úgy, hogy egy szót sem szóltak egymáshoz. Jane mereven a felvételt nézte, Rita, pedig lopva őt. A testőrnő negyedóránként újratöltötte a poharát, amit a következő tizenöt percben elkortyolgatott. Újabb órák teltek el. Rita teljesen reménytelennek látta a helyzetet, de nem merte szóvá tenni. Úgy gondolta, egy idő után Jane is rájön, nem fog találni semmit, hisz' a robbantó okosabb annál, hogy a kamera előtt hajtson el a kocsival. Jane hirtelen előredőlt a székben.

– Tekertesd vissza! – szólt oda Ritának. A nő visszatekertette, majd újra lejátszotta.

– Én nem látok semmit.

– Menj vissza újra, és itt nézd! – mutatott fel a képernyő bal sarkába. Egy autó fényszórója

látszott rajta, majd egy jármű hangja hallatszott, de autó nem ment el a kapu előtt. Nagyon kellett figyelnie, hogy észrevegye, de többszöri megnézés után már látszott, hogy átment a másik sávba.

– Direkt kikerülte a kamerát! – állapította meg Rita.

– Ezek szerint tudja, hol vannak a kamerák és hol nincsenek!

– Nézd az időpontot! – mutatott a képernyő aljára Rita.

– A reggeli ellenőrző körutam előtt hozta ide!

– Arra számított, hogy már reggel felfedezed! – mondta Rita.

– Vissza fog jönni! – suttogta Jane. – Valamelyik este vissza fog jönni!

– Ha gondolod, itt maradok egész éjszaka, és figyelem a kamerákat.

– Rendben, bár nem hiszem, hogy ma este ide merészkedne. Biztosan tudja, hogy itt járőröznek a rendőrök. Változtatni kell az ellenőrző körutak időpontján is! – Jane hirtelen elhallgatott. Kortyolt egyet az italból, majd Ritához fordult: – Te beszéltél Csabáról Balázzsal? – szegezte neki a kérdést.

– Nem – válaszolta őszintén a nő. Hallgatott egy kis ideig, majd folytatta: – Tudom, hogy dühös vagy Lajosra emiatt…

– Ez a magánéletem – vágott a szavába Jane.

– Igazad van! Nem volt korrekt Balázstól, hogy ezzel támadott.

– És te egy ilyen alakkal akartál összehozni! – jegyezte meg a testőrnő. Megitta a maradék italát és felállt. – A szobámban leszek. Ha valami van, szólj!

Rita csak némán bólintott. Jane elvette az asztalról a whiskys üveget és a poharát, majd kilépett a helyiségből. Az ajtóban Balázsba botlott. A férfi szörnyen zavarban volt. Jane szó nélkül el akart menni mellette, de Bébé elkapta a bal karját.

– Szeretnék bocsánatot kérni! – szólalt meg halkan.

– Vegye le a kezét rólam! – mondta dühösen a nő.

– Akkor hallgasson meg!

– Ne akarja, hogy megüssem! – fenyegetőzött Jane.

– Tegye meg, ha ettől jobban érzi magát!

A testőrnő ökölbe szorította az ujjait, és jobb kézzel behúzott egyet Balázsnak. A férfi kissé megtántorodott. Elengedte a nő bal karját, és az orrához kapott.

– Igaza van – ismerte el, és megrázta a kezét. – Tényleg jobban érzem magam.

– Maga nem normális! – kiáltotta Balázs, miközben letörölte az orrából szivárgó vért.

– Örüljön, hogy fáj a másik kezem, és nem kapott azzal is egyet! – mondta Jane, és belépett a szobájába.

Hajnali kettő volt, de Jane szemére még mindig nem jött álom. Az ágyában feküdt, és a plafont bámulta. A délután történtek után nem tudott aludni. Legbelül attól félt, hogy a férfi az éjszaka leple alatt megpróbál bejutni a házba. Bár tudta, ilyen butaságot biztosan nem követ el az, aki ilyen profi módon kitervelte a bosszút. Egy dolgot viszont nem értett. Hol volt az elmúlt pár hónapban? Mikor Jane odakerült, szinte minden héten jelentkezett. Aztán pár hónapig semmi, erre most visszatér egy robbantással. Vajon miért hallgatott eddig? Egy bosszúra szomjas ember nem szokott csak úgy eltűnni, és hónapok múlva újra jelentkezni. Ahhoz, hogy előkészítse a robbantást, nem volt szüksége ennyi időre.

Jane hajnali háromtól nem bírt tovább az ágyban maradni. Magára kapott egy selyem pongyolát, és kiment a szobából. Útját először a szomszéd helyiségbe vette. Halkan benyitott – nem akarta Ritát halálra rémiszteni. A nő számított Jane érkezésére, hisz' a kamerán keresztül látta a folyosóra kilépő testőrnőt.

– Minden rendben? – érdeklődött csendesen Jane.

– Persze – felelte Rita, és egy nagyot nyújtózott.

– A konyhában leszek, ha van valami, szólj!

– Oké – bólintott a nő, és visszafordult a képernyőhöz.

Jane bezárta maga után az ajtót, és elindult a lépcső irányába. Lement a földszintre, egyenesen a konyhába. Keresztülment a sötét helyiségen, majd megállt a hűtőszekrény előtt. Kinyitotta, és kivett belőle egy üveg whiskyt és egy literes kólát. Lerakta az asztalra, majd a mosogatógéphez lépett. Kivett belőle egy poharat. Visszament az asztalhoz és leült. Felbontotta az üveget. Töltött magának egy keveset, majd felöntötte kólával. Lassan kortyolgatni kezdte.

Gondolatai közben újra a délután történtek körül forogtak. Még mindig ugyanaz az egy dolog foglalkoztatta. Vajon hol lehetett a férfi eddig? Talán külföldön dolgozhatott – futott át az agyán –, és csak annyira jött haza, hogy megölje Lajost, majd visszamegy, így a rendőrségnek kevés esélye lesz rá, hogy elkapja? Más magyarázat nem nagyon lehet rá. Ennél jobb megoldás nem jutott most eszébe. A szomszéd helyiségből zajt hallott. Óvatosan letette a poharat, és a hang irányába fordult. A nesz, amit hallott, egyre közelebbről jött. A nő idegesen az oldalához kapott.

– A fenébe! – suttogta, amikor rájött, hogy már megint nincs nála a fegyvere. Felállt a székről, és halkan a konyhaszekrényhez ment. A tartóból előhúzott egy vastag pengéjű konyhakést, és az ajtóhoz ment vele. Megállt oldalt és várt. Egy sötét alak lépett be a helyiségbe. Jane a hátához osont. Befogta a száját, és a torkához szegezte a kést. Ahogy a férfi nyakához hajolt, ismerős illat csapta meg az orrát. Ezt az illatot mindennap szokta érezni.

– A francba! – mondta, miután megismerte Lajos tusfürdőjének az illatát. Elengedte a férfit. A konyhaszekrényhez lépett, és visszatette a kést a helyére. Lajos mozdulatlanul állt. Annyira megijedt, hogy levegőt is alig mert venni. Jane felkapcsolta a konyhaszekrénybe épített világítást, majd a mosogatógépből elővett egy poharat, és visszament vele az asztalhoz.

– Úgy látom, magára fér egy ital! – szólalt meg halkan Jane, miközben kitöltött a férfinek egy whiskyt. Leült a székre, elvette az italát, és kortyolgatni kezdte. Lajos lassan az asztalhoz ment, és leereszkedett a testőrnő melletti székre. Elvette a poharat, egy szuszra kiitta a tartalmát, majd az üvegért nyúlt, és töltött még egyet. Jane a férfit figyelte, aki miután a második pohárral is megitta, újra az üvegért nyúlt.

– Ennyire megijesztettem? – kérdezte csendesen. Lajos nem válaszolt, csak bólintott.

– Nem volt szándékos! – mondta a nő, és fenékig kiitta az italát, majd újra töltött. – Bár a délután történtek után szívesen elvágtam volna a torkát! – tett célzást arra, hogy Balázst beavatta a múltjába.

– Sajnálom! – suttogta Lajos, és kortyolt egyet az italából. – Nem akartam visszaélni a bizalmával. – Hallgatott pár másodpercig, majd folytatta. – Úgy gondoltam, ha elmondom Bébének, hogy mi történt a párjával, akkor leszáll magáról. Nem hittem, hogy ez lesz belőle.

– Mindegy! – vonta meg a vállát. – Már utána vagyunk.

– Engem viszont nagyon bánt a dolog.

– Az egész ország tudja, hogy mi történt – felelte Jane. – Egy ember ide vagy oda már nem számít.

– Ez nem így van! Hibát követtem el. Önnek kellett volna elmondania, ha akarja, nem nekem!

– Ezen már felesleges problémázni! – mondta, és ivott egy keveset az italból. – Összeírta a listát, amit kértem?

– Igen – bólintott a férfi. – A feleségemmel közösen. Nem lett túl hosszú.

– Nem baj, legalább könnyebb dolgunk lesz a lenyomozásukban.

– Az üzleti tárgyalásokat viszont nem tudtam áttenni más időpontra.

– Nem gond! – rázta meg a fejét a testőrnő. – Kérem az összes nevet, akikkel az elkövetkező két napban megbeszélést fog folytatni!

– Azt is összeírtam, fent van a dolgozószobámban.

– Remek – bólintott elismerően Jane, és kortyolt egy keveset az italából. Lajos megitta a pohárban lévő whiskyt, majd újra töltött.

– Miért csinálja? – kérdezte hirtelen a férfi.

– Mit? – húzta fel csodálkozva a szemöldökét.

– Miért kockáztatja az életét értem?

– Mert ez a munkám – válaszolta komolyan, majd mosolyogva hozzátette: – És a pénz sem jön rosszul, amit ad érte.

– A pénz az csak egy papírdarab.

– Magának lehet, de nekem most valamivel többet jelent – felelte, miközben az ujjai elindultak körbe a pohár szélén.

– A pénz akkor is csak egy nagy semmi az emberélethez képest.

Jane keze ez után a mondat után megállt az üvegpoháron. Tekintetét Lajosra emelte.

– Ebben nagyon igaza van.

– Én most az ön életéről beszélek – tette hozzá a férfi.

– Az én életem abban a percben véget ért, amikor Éva megölte Csabát – mondta csendesen, és egy szuszra megitta a pohárban lévő italát.

– Ne mondjon ilyet! – fogta meg a kezét és megszorította. – Hisz ön még annyira fiatal. Maga előtt az egész élet.

Alighogy kimondta, megcsörrent a konyha falán lévő telefon. Jane felpattant a székről, és a készülékhez rohant.

– Igen? – kapta fel idegesen. Hallgatott egy pár másodpercig, majd nyugodtabb hangon ennyit mondott: – Kösz, hogy szóltál!

Letette a kagylót, majd visszament az asztalhoz.

– Rita szólt, hogy a felesége útban van ide. Jobb lenne, ha nem találna minket együtt, még a végén megint félreérti.

– Rendben – bólintott Lajos. Megitta az italát, majd felállt. – Jó éjszakát, Miss Forrest! – köszönt el, és gyorsan távozott. Jane ült még ott egy darabig, majd felment a szobájába és nyugovóra tért.

Reggel nyolc órakor Jane-t a telefon csörgése ébresztette. Rita volt az. Azért hívta, mert megérkeztek a szolnoki cég emberei, de ő addig nem akarta beengedni, míg Jane személyesen le nem ellenőrizte őket.

– Azonnal megyek! – suttogta álmos hangon, és visszatette a kagylót a helyére.

– A fenébe! – morgolódott, és kiszállt az ágyból. Nem gondolta, hogy ilyen hamar oda fognak érni. Kiment a fürdőszobába, és gyorsan rendbe szedte magát. Leszaladt az ebédlőbe. Felkapta az asztalról a tejeskávéját, és elindult kifelé. Míg a kapuig ért, elkortyolgatta a forró italt. A férfiak a hatalmas vaskapu előtt várakoztak egy Mercedes Vito mellett. Jane végignézett rajtuk. Egy kivételével a többiek mind azok voltak, akik beszerelték a rendszert. A testőrnő a kódjával kinyitotta a kaput, és kilépett rajta.

– Maga kicsoda? – fordult az ismeretlen fiatalember felé.

– A fiam – felelte a brigádvezető.

– Direkt kértem, hogy ne jöjjön idegen!

– Tudom, Miss Forrest, de az egyik emberem megbetegedett…

– Álljon a falhoz! – intett a fejével a fiúnak.

– De Miss Forrest, ő a fiam – próbálkozott tovább az idős férfi, de Jane-t nem érdekelte. A munkavezető kezébe nyomta a csészét, majd a fiúhoz lépett és megmotozta. Elkérte a személyi igazolványát, és alaposan áttanulmányozta.

– Nyissa ki a kocsit! – mutatott a Vitóra, miután végzett. Az idős férfi szó nélkül teljesítette a testőrnő parancsát. Jobbnak látta, ha nem vitatkozik vele.

– Maguk meg addig pihenjenek le itt, a kerítés tövében! – szólt oda az embereknek. – Ja, és ezt az időt levonom a munkabérükből.

Jane a motortól a csomagtérig mindent átvizsgált. Miután végzett, kinyitotta a kaput és

beengedte az embereket. A művezetővel elindultak, és kívülről körbejárták a kerítést. A testőrnő elmagyarázta, hogy hová akar még kamerákat szereltetni. Miközben visszasétáltak a házba, minden apró részletet megbeszéltek. Miután sikerült mindent letisztázniuk, Jane visszament a kastélyba.

Felsétált az emeletre, egyenesen Lajos dolgozószobájához. A férfi már ott volt. Az íróasztalnál ült, és épp telefonált. Jane leült vele szemben és megvárta, míg Lajos befejezi. A férfi, miután letette a kagylót, keresgélt egy ideig az asztalon, majd átnyújtott egy lapot a nőnek. Jane megnézte, majd a telefonért nyúlt, és a budapesti rendőrkapitányságot tárcsázta. Ott is Áront, az egyik régi kollégáját kereste. Megkérte, hogy nyomozzon le pár embert, akik szóba kerülhetnek, mint Lajos haragosai. A férfi közben előkereste azt a listát is, amin azok vannak, akik az elkövetkező pár napban üzleti tárgyalásra a kastélyba érkeznek. Megvárta, hogy Jane lerakja a kagylót, majd átadta neki. Jane beleolvasott. Egy-két név kivételével mindenkit ismert. Ujjai végigfutottak a nevek melletti időpontokon. Az órájára pillantott. Pontosan 9 óra volt.

– Ki ez az ember, aki most fog jönni? – szólalt meg a nő.

– Levente egyik üzlettársa.

– Mit tud róla?

– Nem ismerem még – rázta meg a fejét. – Most fogunk találkozni először.

– Értem – bólintott. Alighogy kimondta, megszólalt a férfi asztalán lévő telefon.